

FILHARMONIA
10 GORZOWSKA
LAT

16 KWIETNIA 2021

PIĄTEK, 19:00, SALA KONCERTOWA

UTAŁENTOWANY PAN HAYDN

KONCERT SYMFONICZNY

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Tadeusz Wojciechowski / dyrygent
Rafał Kwiatkowski / wiolonczela

radio zachód

ZAWARCIE
PARK GOLFOWE

feeria
centrum
handlowe

SPONSOR GŁÓWNY

PGE
Energia Clepta S.A.

fol. Maciej Grabski

TADEUSZ WOJCIECHOWSKI DYRYGENT

Urodzony w Warszawie, po studiach w stołecznej Akademii Muzycznej w klasie wiolonczeli Andrzeja Arkisza i dyrygentury w klasie Stanisława Wisłockiego, w latach 1973-74 doskonalił swoje umiejętności w zakresie gry na wiolonczeli w paryskim Narodowym Konserwatorium w mistrzowskiej klasie Bernarda Michelina.

Jako kameralista otrzymał III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Współczesnej „Gaudium” w Rotterdamie (1973), a jako wiolonczelista – II nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Wiolonczelowym im. Dezyderiusza Danczowskiego w Poznaniu (1974). Jest laureatem wielu nagród również jako dyrygent. Najważniejsze spośród nich to: II nagroda na Międzynarodowym Konkursie Dyrygenckim w Besançon we Francji oraz III nagroda i Nagroda Ministra Kultury i Sztuki na Międzynarodowym Konkursie Dyrygenckim im. Grzegorza Fitelberga w Katowicach.

Jeszcze w czasie studiów w Paryżu współpracował z takimi zespołami jak: Orchestre de Versailles, Les Musiciens de Paris, Orchestre des Pasdeloup, Orchestre de Colonne i Orchestre de Conservatoire. W latach 1976-77 był koncertmistrzem Polskiej Orkiestry Kameralnej kierowanej przez Jerzego Maksymiuka, z którą odbył kilka tournées, m.in. po Włoszech, Niemczech i Wielkiej Brytanii oraz dokonał nagrań dla firmy fonograficznej EMI. Równocześnie, od 1976 roku, rozpoczął jako dyrygent współpracę z Teatrem Wielkim w Warszawie, która trwała do roku 1983. W 1982 został zaproszony do Królewskiej Duńskiej Opery w Kopenhadze, gdzie w latach 1983-96 był głównym dyrygentem.

Występował również w tak prestiżowych teatrach operowych świata jak: Metropolitan Opera w Nowym Jorku, Teatro La Fenice w Wenecji, Teatro Carlo Felice w Genui, Królewska Opera w Sztokholmie i Królewska Opera w Oslo. W 1994 roku został dyrektorem Orkiestry i Chóru Polskiego Radia w Krakowie i pełnił tę funkcję do rozwiązania zespołu. Następnie objął funkcję dyrektora Teatru Wielkiego w Warszawie i pełnił ją do roku 1996. W latach 1998-2004 był dyrektorem artystycznym Muzycznego Festiwalu w Łańcucie i Filharmonii Rzeszowskiej. W 2002 roku został również szefem-dyrygentem Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Pomorskiej. Ponadto współpracuje z niemal wszystkimi orkiestrami symfonicznymi w Polsce i z Orkiestrą Sinfonia Varsovia. Jest też pierwszym gościnnym dyrygentem Narodowej Opery Łotewskiej w Rydze, stale współpracuje z Teatrem Operowym w Monachium. W latach 2005-2008 pełnił funkcję dyrektora artystycznego Filharmonii Łódzkiej im. A. Rubinsteina.

Występował w wielu krajach, m.in. w: Niemczech, Wielkiej Brytanii, Luksemburgu, Belgii, Danii, Norwegii, Szwecji, Słowenii, we Włoszech, Francji, w Turcji, Stanach Zjednoczonych, Meksyku, Kolumbii i Japonii. Dokonał wielu nagrań dla Polskiego Radia i Radia Duńskiego. Ma w repertuarze czterdzieści dzieł operowych oraz większość światowego repertuaru symfonicznego. W roku 2007 został uhonorowany Srebrnym Medalem *Zasłużony Kulturze – Gloria Artis*, przyznawanym przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Od września 2009 roku pełnił funkcję Dyrektora Artystycznego Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus, a w latach 2012-2015 był jej Dyrektorem Naczelnym.

fot. Bruno Fidrych

RAFAŁ KWIATKOWSKI WIOLONCZELA

Absolwent i doktorant warszawskiego Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, zwycięzca I nagród na międzynarodowych konkursach w Nowym Jorku, Baltimore, Lipsku, Lublanie, Viña del Mar (Chile), Kuhmo (Finlandia) oraz II nagrody na Konkursie *Paulo Cello* w Helsinkach. Laureat Paszportu Polityki, czterech Fryderyków, medalu *Magna cum Laude* oraz nagrody Fundacji Kultury Polskiej.

Koncertował jako solista w Europie, obu Amerykach, Afryce i Azji; w Japonii wystąpił m.in. z recitale w tokijskiej Suntory Hall. Po nowojorskim debiucie recitalowym w Y Hall oraz koncercie kameralnym w Carnegie Hall (1999) wielokrotnie odbywał tournée koncertowe po USA. Występował na renomowanych festiwalach muzycznych w Polsce, Rosji, Niemczech, we Francji, w Czechach, Słowacji, Finlandii, Macedonii, Libanie, Puerto Rico i Chile. Koncertował jako solista z wieloma zagranicznymi orkiestrami, m.in. w Los Angeles, Bogocie, Santiago, Moskwie, Helsinkach, Budapeszcie, Palermo, Astanie, a także z Filharmonią Monachijską. W kraju regularnie występuje i nagrywa z tak wspaniałymi zespołami jak Sinfonia Varsovia, Sinfonia Luventus, Sinfonietta Cracovia, NOSPR, Polska Orkiestra Radiowa oraz Orkiestra Filharmonii Narodowej, z którą z wielkim powodzeniem debiutował w 1999 roku pod dyrekcją Stanisława Skrowaczewskie-

go. Sukces ten zaowocował zaproszeniami na zagraniczne tournée koncertowe oraz nagraniem CD z *Koncertem* Witolda Lutosławskiego pod dyrekcją Antoniego Wita, które prócz polskich Fryderyków otrzymało wiele europejskich wyróżnień. Był solistą w koncertach symfonicznych promujących polską kulturę u progu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, które odbyły się w Kopenhadze (Tivoli Hall), Helsinkach i Bazylei. W 2001 roku wykonał w Berlinie *Koncert altówkowy* Krzysztofa Pendereckiego pod batutą kompozytora oraz uczestniczył w polskim prawykonaniu *Concerto Grosso*. Od tego czasu prof. K. Penderecki regularnie zapraszał wiolonczelistę do polskich i zagranicznych wykonań swoich Koncertów, jak również do ich rejestracji płytowych.

Poza działalnością solistyczną z zamiłowaniem uprawia kameralistykę – miał przyjemność współtworzyć na światowych estradach z takimi osobowościami jak Christoph Eschenbach, Kevin Kenner, Maxim Vengerov czy Krystian Zimerman, z którym zagrał serię koncertów zwieńczoną nagraniem płyty dla Deutsche Grammophon (CD otrzymało podwójną nagrodę Fryderyka). W ciągu ostatnich dwóch dekad nawiązał kameralną współpracę z większością najwybitniejszych polskich artystów. Wielokrotnie koncertował w trio z Vadimem Brodskim i Waldemarem Malickim (m.in. w Wiedniu i Kopenhadze). Wspólnie z Konstantym Kulką, Krzysztofem Bąkowskim i Krzysztofem Jabłońskim został członkiem Kwintetu Warszawskiego, reaktywowanego po latach przez altowiolistę Stefana Kamasę, który zbudował światową renomę tego Zespołu wraz z Władysławem Szpilmanem na czele. W 2017 roku podjął stałą współpracę z kwartetem smyczkowym Camerata – jednym z najwybitniejszych polskich zespołów kameralnych. Gościnnie zapraszany jest również do wspólnych koncertów przez Meccore String Quartet oraz Szymanowski Quartet. Jako klasycznie wykształcony wiolonczelista doświadczył też nieco innego wymiaru kameralistyki, nagrywając z Anną Marią Jopek album *Polanna*, a następnie koncertując z wokalistką wielokrotnie, u boku takich gwiazd jak m.in. Gil Goldstein, Gonzalo Rubalcaba, Stanisław Sojka, Krzysztof Herdzin.

Od 2005 roku prowadzi działalność pedagogiczną w warszawskim Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina.

O UTWORACH

Uwertura do opery *Kalmora* (1820) Karola Kurpińskiego nawiązuje do stylu włoskiego, a swoją dynamiką przywodzi na myśl uwertury mistrza Rossiniego. Rozpoczyna ją wolny wstęp, zaś jej trzon stanowi energiczny i niezwykle melodyjny allegro, które zwraca uwagę oryginalnym prowadzeniem instrumentów dętych. Opera *Kalmora*, czyli *prawo ojcowskie Amerykanów* skomponowana została do libretta Kazimierza Brodzińskiego, a jej akcja rozgrywa się w roku 1780 w Ameryce Północnej „u ujścia rzeki Ohio”, wśród rdzennych Amerykanów (należy do nich m.in. tytułowa bohaterka) oraz kolonistów. Opera zachowała się do dziś jedynie we fragmentach.

Koncert wiolonczelowy C-dur (1765) należy do kanonu najpiękniejszych kompozycji Josepha Haydna oraz uznawany jest za jedno z najwybitniejszych dzieł klasycyzmu. Powstał podczas pierwszych czterech lat pracy kompozytora na dworze księżąt Esterházych, gdzie pełnił funkcję szefa dworskiej orkiestry. Zespół tworzyli znakomici muzycy, w których Haydn widział najlepszych wykonawców partii solowych nie tylko w swoich symfoniach, ale również w koncertach. Miał więc w zwyczaju dedykowanie im swoich utworów. Tak też było w przypadku *Koncertu wiolonczelowego C-dur* – kompozytor zadedykował go wiolonczeliście orkiestry Esterházych i jednemu z najlepszych wirtuozów swoich czasów – Josephowi Weiglowi, dając mu, a tym samym każdemu kolejnemu soliście, sporo okazji do efektownego popisu.

Partytura utworu zaginęła jeszcze za życia kompozytora i ponownie odkryta została dopiero po prawie dwóch stuleciach. Koncert odnaleziono w 1961 roku w Pradze, gdzie został zaprezentowany w ramach słynnego festiwalu muzycznego Praska Wiosna. Do wielkich propagatorów tego dzieła należał m.in. Mściśław Rostropowicz.

PROGRAM

KAROL KURPIŃSKI (1785-1857)	
Uwertura do opery <i>Kalmora</i>	10'
JOSEPH HAYDN (1743-1809)	
Koncert wiolonczelowy C-dur Hob.VIIIb/1	25'
<i>Moderato</i>	
<i>Adagio</i>	
<i>Allegro molto</i>	
PRZERWA	15'
JOSEPH HAYDN	
Symfonia A-dur nr 87 Hob. I:8	25'
<i>Vivace</i>	
<i>Adagio</i>	
<i>Minuet – Trio</i>	
<i>Finale. Vivace</i>	

Nie lada to sztuka zadowolić większość, bez konieczności pójścia na jakiegokolwiek ustępstwa. Joseph Haydn dowiódł swą muzyką, że to możliwe. Cyklem sześciu symfonii „paryskich” (nr 82-87), napisanych i wykonanych w ramach prestiżowego i sownie płatnego zamówienia, najstarszemu z klasyków wiedeńskich udało się skraść serca Francuzów i całego Paryża, zaś on sam zyskał dzięki nim miano twórcy międzynarodowego. Skomponowana jako pierwsza, a oznaczona jako ostatnia w „paryskim” zestawie *Symfonia nr 87* (1785) doskonale odpowiedziała na oczekiwania i gusta europejskiej publiczności lat osiemdziesiątych XVIII wieku. Jednocześnie potwierdziła niebывały talent Haydna na polu tego gatunku. W tym przypadku talentowi pomogły również okoliczności, bowiem orkiestra wykonująca symfonie „paryskie” podczas serii publicznych koncertów była znacznie większa niż ta u Esterházych, co pozwoliło Haydnowi na dalsze poszerzanie i rozwój własnego stylu symfonicznego. Utrzymana w odświeżonym i uroczystym nastroju *Symfonia nr 87* zachwyca intensywnością, pełnym pięknym brzmieniem oraz niezwykle bogactwem melodii w partiach solowych, które Papa Haydn pisał zawsze z mistrzowskim wyczuciem.